

Παρ' όλιγον ν' άσπίρουν τά μαλλιά μου, στά σωστά, άπ' τή σπαγγίρησι...

Πέρασε κάμποσος καιρός, αυτή έγύρισε άπ' τό ταξείδι, άλλο κανένα σημεϊόν έπαρής δέν έδιδε.

Περνούσα, ξαναπερνούσα άπ' τό σπίτι της, τά παραθύρα κλειστά και περνομένη.

Συναντηρήκαμε στόν δρόμο, κ' έκανε πώς δέν μ' έγνώριζε.

Μιά μέρα, επί τέλους, δέν έβίασταξα και τή σταμάτησα αποτόμως.

— Δέν μου λές, τί διαγωγή είνε αυτή!

— Πηγαίνετε, κύριε, μου λέει, μέ άπατεώνας έγω δέν θέλω νάχω πλέον σχέσεις.

— Άπατεών! Ποιός είν' άπατεών;

— Έσείς.

— Γιατί; Σέ τί και πότε σέ άπάτησα;

— Μου έκανε, κύριε, τόν νέο και βάφεις τά μαλλιά σου πού είνε άσπρα...

— Σάν τίς καμέλιες!... Θέλησα νά ειπώ έγω κατά τήν ποιητική συνήθειά μας!

— Όχι, σάν τή βαμβακοθήρα! φώναξε αυτή. Άλλοίμονό μου, τόν παππού μου άγατούσα τόσον καιρό;

— Υστερα άπό τή σκηνη, αυτή, πρώτη μου δουλειά ήταν νά γάω σ' ένα καθοριστή κ' έπειτα στόν χορευτά μου, τόν κ. Κοινύλη.

— Βάλε μου φριγιόν, τού λέω, άκουα-φρότε, ό τι σπάρτο έχεις δυνατό. Πώς είνε τά μαλλιά μου τώρα;

— Ό Κώστας μέ κίταξε περιλυσος.

— Τά μαλλιά σου είνε μαύρα, μ' άπαντά, δέν έξρω όμως πώς είνε τά μαλιά σου!...

— Ενόμισα πώς ή πρόην φίλη μου έπαθε δαιτωνισμό και έτσι μαύρασα, δώσας μου έξηγησι στη διαγωγή της.

— Έγιναν έπειτα οι Βαλκανικοί πολέμοι, ή έπιστολάτεις μέ συνειήφη, κ' έκανα χρονία νά τή δω. Όταν, κατά τήνχη, μιá φορά, έπειτα άπό καιρό, τή συνήτησα στην Πάτρα, μέου στά κατάνιαρα μαλλιά της, άργυρά ρούχα λευκών τριχών περνούσαν και της έδιναν ιδιαίτερη χάρι στό φρέσκο άρώμα πρόσωπό της.

— Και ή θρασις, τήν ερωτώ, πώς πάει;

— Άδεια ό Θεός, καλά! Ποτέ δέν έπαθαν τά μάτια μου.

— Καλά, αλλά μιá φορά τάβλεπες όλα άσπρα.

— Πότε;

— Όταν μούπες ότι βάφομαι!...

— Όστε δέν βάφομαι;

— Διόλου.

— Και τό κοιτί μέ τ' άσπρα μαλλιά, πού μούδοκες όταν χωρίζαμε, πού τά βρήκες;

— Άπό τόν Μανώλη!

Και τότε σκέφτηκα ότι, ό άθλιος Μανώλης, γιά νά μέ εκδικηθή, έμισα τό κοιτί μέ άσπρες τρίχες ενός γέροντ Ναζιώτη πού είχε σπίτι του. Κι' έγω, χωρίς νά τό άνοιξω, τό προσέφερα, άφού τό έδωσα μέ μιá μεταξοτή τριανταφυλλά κορδέλλα!...

Νά λοιπόν ένας έρωσ, πού χρωμάστηκε σέ μιá τρίχα, και πού... μαρά τρίχα, νά γίνη διαρκής!...

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΤΗΣ ΕΛΕΝΗΣ ΒΑΚΑΡΕΣΚΟ

ΒΛΑΧΙΚΑ ΛΑΪΚΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Η Έλένη Βακαρέσκο υπήρξε από τις πιο δημοφιλείς ποιήτριες του κόσμου. Το είδωλό της με τον πατέρα του Καραίου, τον Βασίλειο της Ρουμανίας Φερνάνδο-δέν έλειψαν βλέπετε ποτέ τά έρωτικά σκάνδαλα όπ' τήν Ρουμανική αλή-και ή έξ αίτίας αυτού έλαρία της στην Ευρώπη, τήν έκεμαν παγκοσμίως γνωστή. Έξέγραφε στο Παρίσι ή Βακαρέσκο, έξέγραφε τά ύπερχα «Βλάχικα Τραγουδία» και άλλες ποιητικές της συλλογές. Η Έλληνική μεταφράστηκαν και βγήκαν σέ βιβλία τά «Βλάχικα Τραγουδία» και τά «Τραγουδία της Λύχης», σπανιότατα σήμερα. Άπο τήν πρώτη συλλογή-τίν καλύτερη όλων-άναδημοσιεύουμε εδώ τρία τραγουδία της Ρουμανίας ποιήτριας, τήν όποια ό Βασίλειος Φερνάνδος ήθελε νά καμή γυναίκα του, τρέλλα έρωτευμένος μαζί της.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΑΡΓΑΛΕΙΟΥ

Φοβούμαι, άδεροφούλα μου, τίς μέρες τού χειμώνα πού γρήγορα μές ήσαν. Θέ νάνα κρύες και αυτές σάν πέρινα, άδεροφή μου; Αύτή τή βαρυσχεμονιά πόσο τήνε φοβάμαι! Μά πές μου, τί σου ζάνανε τού περνούν χειμώνα ή μέρες ή άξέχαστες; κ' όλο τίς συλλογίσαι;

— Ρημάξανε τις δυό μηλιές πού είχα στην αύλή μου και πάχυναν τόν ποταμό πού πότιζα τ' αρνά μου.

— Δέν είνε τίποτε αυτά, καλή μου άδεροφούλα, πού ό χειμώνας σούζακε και μήν παραπονεόσαι.

— Όλες ή μέρες ίδιες είν' σάν έρχεται (ό χειμώνας, (ό θάνατο

Μιά μέρα ζατασκόνητη θυμύθηκα τό και είπα τής ημέρας:

— Έού πού σίχνεις άφθονο πέρα στόν (κάμπο χιόνι... αλήθεια τάχα δέν μπορείς κ' έμένα νά (αποκόψεις;

— σάν τών μηλιών τά φρούτα πού αζοτιόμένα πέφτουνε στην πόρτα (τού σπιτιού μου;

— Άχ, πώς φοβάμαι, άδεροφή, τήν παρω (νά πού φερνοιν ή μαυρές κ' ή άνήλιαγες ημέρες τού (χειμώνα!

Η ΣΤΑΜΝΑ

— Ό ήλιος πάει στη δύση του κ' έμεις (τόνε ζυττάμε και βλέπομε νά θλιβεται ό άνθισμένος (κάμπος;

— στού ήλιου τό βασίλειμα.

— Η πολυγαλακτινή μας έχει γεμάτη (πάστα, τή στάμνα της άπο νερό και δίνει στόν (διαβάτες:

— «Πιείτε νερό στόν πεθαμμένον τ' όνομα!».

Κι' όταν κοιμάται στην αύλή άφίνει στο κατόφλι τή στάμνα της γεμάτη

κ' ή νερά ή χρωμαμένη όταν περνώη πάει.

Και ένας πεθαμμένος ποίδη κ' αυτός νά πη είπε πώς βρήκε τό νερό τής κοπελλιής γλενατάτο.

Και βάζοντας στόν όμο του τής κοπελλιής τή στάμνα στούς πεθαμμένους πήγε τή δίφα τους νά σόδη:

— «Πιείτε νερό στόν ζωντανόν τ' όνομα!».

— Ό ήλιος πάει στη δύση του κ' έμεις τότε ζυττάμε και βλέπομε νά θλιβεται ό άνθισμένος κάμπος στού ήλιου τό βασίλειμα.

ΤΡΑΓΟΥΔΙ

Πουλάνα δυό πετάζανε στόν ήλιο πού θα δίθη. Τό ένα είν' ό έρωτας πού έγω γού γιά σένα

και πού καλά νά πήγαμε στην άπονη καρδιά σου.

Από κοπελλιές πηγαίναν στόν κάμπο νά φερθούν. Η μιá είν' ή δική μου,

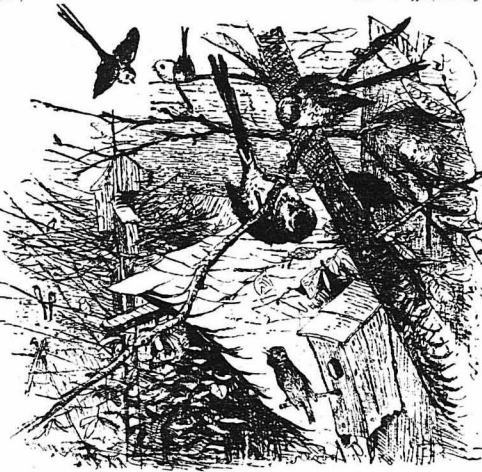
και θάκανε καλύτερα νάχότανε σέ μένα.

Από αστέρια λαμπερά πού πάντα μαζί θυμίζουν τή λύπη μου τήν άρτιαστη πού τελειούσ' δέν έχει καλύτερα θα ζάνανε νά μήν τήνε θυμίζουν.

Παύδανα δυό θάβαναν στο καυλόσποτι τους, κ' είνε τό ένα άπ' αυτά ή άπονη καρδιά μου πού πάει στο μνημόρι.

— Άχ, θάκανε καλύτερα νά μ' έταίρει και μένα! Μεταφρ. Μ. ΔΕΣΠΟΙΝΗ

ΕΛΕΝΗ ΒΑΚΑΡΕΣΚΟ

ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΕΘΙΜΑ

ΟΙ ΚΙΝΕΖΟΙ ΠΟΥ... ΜΠΟΓΙΑΤΙΣΤΗΚΑΝ!

Όταν, πρό είσορατίας, πέθανε ή τελευταία αυτοκράτειρα της Κίνας, οι ύπηροί της, σύμφωνα μ' ένα πανάχρω έθιμο, ύποχρεώθηκαν άπό τις δημοτικές αρχές νά μείνουν άξέριστοι επί ένα μήνα, τίς ένδειξεν λένθους.

Ό δήμαρχος μάλιστα μιάς κινεζικής πόλεως, θέλοντας νά βεβαιώση ότι το έθιμο αυτό τηρήθη άπ' όλους, έκανε μιá μυστική επίθεώρησι σ' όλα τά κοινά.

Ανακάλυψε λοιπόν εξήντα εν όλω Κινέζους, οι όποιοι είχαν ξυριστεί και οι όποιοι όχι μόνο βαρύντατο χροματικό πρόσθιο άναγκάστηκαν νά πληρώσουν, αλλά και μαστιγωθήκαν δημοσίω.

Έκτός όμως τής τιμωρίας αυτής, τούς ξύρισαν και τό κεφάλι τους και τούς τό βράσανε γαλάζιο (τό χρομα τού πένθους στην Κίνα)!

Έν τέλει οι παραβάται τού έθιμου ύποχρεώθηκαν νά περνούν επί τέσσαρες κατά σειράν έβδομάδες άπο τό δημαρχείο γιά νά φρεσκοχρωματίζονται!

